

Szeptember

1. Szeptember 2. – Szeretvendégség a délelőtti istentisztelet után
2. Szeptember 3. 16:30 – Presbiteri gyűlés
3. Szeptember 7. 18:00 – Elkezdődnek az énekkar próbái
4. Szeptember 9. – A délelőtti istentisztelet után beiratkozás hittanórákra, középiskolai ifjúsági órákra és konfirmációi előkészítő alkalmakra
5. Szeptember 16. 10:00 – Istentisztelet úrvacsorai közösséggel. Hittan tanévnyitó családi nap, gyülekezeti ebéd
6. Szeptember 17. 16:30 – Presbiteri bibliaóra
7. Szeptember 22. 9:30 – Szegvár, presbiterképzés
8. Szeptember 23. 10:00 – Vendég igehirdető: dr. Békefy Lajos református lelkész, a Presbiter c. lap főszerkesztője

Az énekkar két kérése

1. Tisztelettel és szeretettel kérjük kedves Testvéreinket, hogy a délelőtti istentisztelet előtt, amikor megkezdődik az énektanítás, igyekezzenek minél többen bekapcsolódni az éneklésbe (a beszélgetés zavaróan hat ilyenkor). Az énekkar tagjai segíteni fogják a gyülekezetet a tanulásban.
2. Emléztetjük minden énekelni szerető Testvérünket, hogy kórusunk mindenki előtt nyitva áll. Hívjuk és várjuk azokat, akik velünk együtt szeretnék énekelve Istent dicsérni.

Imádkozzunk

- három válságos helyzetben lévő testvérünkért!
 - az iskolák oktatóiért, hogy felkészülten és szeretettel tudjanak a gyerekek felé fordulni, és munkájukat megbecsülés kísérelje!
 - a lelkészcsaládokért, hogy másokat szolgálva, ők is tudjanak épülni és lelkileg megújulni!
 - a gyermekekért, hogy megismerjék Istent, és lelki otthonra találjanak közösségeinkben!
 - azokért, akik megfáradtak a hitben, és eltávolodtak Istentől, hogy meghallják Jézus hívó szavát, és újra átélhessék Isten szeretetét!
- Adjunk hálát a meghallgatott imánkért!

... Jézus... megkérdezte tanítványait: "Kinek mondják az emberek az Emberfiát?" (Mt 16,13)

"Hát ti kinek mondotok engem?" Simon Péter megszólalt, és így felelt: "Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia." (Mt 16,15-16)

Egykor Jézus tette fel ezt a kérdést a tanítványainak, ma pedig magunknak kell feltennünk ugyanezt a kérdést: ki is nekem Jézus? Ahhoz, hogy megadhatjuk a választ, az evangéliumokat kell olvasnunk. Itt megláthatjuk, hogy Jézus ember volt, ismerte az éhséget, a szomjúságot és a fáradtságot. Ismerte a szomorúságot, a lelki felgyötörést és az örömet.

De azt is megláthatjuk, hogy Jézus több volt, mint egy ember. Kijelentette, hogy Ő az út Isten felé. Nem egy út a sok közül, hanem az ÚT (Jn 14,6). Azt mondta, hogy örök életet ad (Jn 10,28). Biztosított mindnyájunkat, hogy hatalma van a bűnök megbocsátására (Mk 2, 7,10). Azt is bejelentette, hogy minden ember bírója lesz (Jn 5,22), és hogy az utolsó napon feltámaszt mindenkit vagy az életre, vagy az ítéletre. Azt is mondta, életét fogja adni megváltásunkért.

Ki hát Ő? Nem egyszerűen egy ember, aki segítségünkre siet, és nem is a valaha létezett legnagyobb ember. De még csak nem is rendkívüli bölcs vagy csodadoktor. *Isten Ő.* Úgy jön hozzánk, mint egy ember, de olyan ember, akinek isteni hatalma van. Ő a Messiás, Isten küldötte.

Ha elfogadjuk, és hisszük, hogy Jézus Isten fia, és hogy meghalt helyettünk, akkor jutunk az örök élethez. Hiszük-e ezt?

Ő a megmentőnk akar lenni.

Nemes Gábor

A hittantáborról

A hittantábor teljes egészében a boldogság, az együttlét és a viccelődés jegyében telt. A nap mindig a „Sanyi-rádió” reggeli műsorával indult, amelyben Sanyi bácsi a stábja segítségével adott elő egy-egy retró slágert. Aki már négykor(!) felkelt, az ezt kifejezetten élvezte, ám akik kevésbé voltak fitteek, azok erre ébredtek nem túl kedélyes hangulatban. A csapat mindenki örömeire fürdeni ment az elkészülés után. Minden délelőtt ezek mellett sor került (a reggeli után persze) az áhítatra, majd kezdődtek a foglalkozások. Ebéd után általában a rovásiás fortélyaiiba vezettek be minket, kisebb-nagyobb sikerrel. A délutáni pihenő után a hőn áhított fürdés következett. A strandon a legfiatalabbak nyolc gumihintát fedeztek fel, ahol kisebb baráti társaság alakult ki, és polgárháború a hinták birtoklásáért. A fürdésnél általában elvesztettük a fejünket, valószínűleg erre utaltak a strandolókat riogató, fülsüketítő HÁF-HÁF kiáltások, és a vízben erre az ütemre megjelenő fejek. Estéknként a hangulat a tábortűznél érte el csúcspontját, főleg az utolsónál, amikor a kisebbek megadták a kezdőhangot, és éjjel 11 óra körül elénekeltük a „Hála, hogy itt a csendes reggel” című dalt.

Markotics Attila

Tiszapéterfalvaiak Szegeden

Fáradtak, de egyben bizakodóak voltunk azon a várva-várt napon, amikor végre megérkezhettünk Szegedre.

Mosoly és szeretet várt már az állomáson, kicsit bámultunk, amikor ismeretlen emberek olyan hirtelen kapkodták el a fiatalokat, hogy fel sem eszméltünk, és csak reméltük, hogy valaki biztos tudja, hogy kik ezek az emberek!

Ezután csak jöttek és jöttek a kellemes meglepetések: gyönyörű volt a templom hatalmas ablakaival. Kedves volt velünk mindenki, melegszívű atyafiak vettek körül. Testvérként bántak velünk már az első percben. A vasárnapi istentisztelet és a helybéli gyülekezettel együtt megélt úrvacsora közben arra gondoltunk, hogy jó helyen vagyunk, hittestvérek között, és ez jó!

Jártunk Tápén (a Tisza nem ismeretlen a számunkra, bár sokkal nagyobb, szélesebb, mint amilyenek mi ismerjük), a Gellért Szabadidőközpontban (sok új dolgot kipróbáltunk), a mórahalmi strandon és az ópusztaszeri emlékparkban. Ez volt a legnagyobb élményünk: azt éreztük, hogy a körképet minden magyarnak látnia kell!

Köszönjük, hogy mindezt most megláthattuk, a sok gondoskodást, a vigyázó tekinteteket, a profi szervezést, de főképpen a felénk áradó szeretetet, mert ezt végig éreztük. Mire hazaindultunk már mindenki mindenkit ismert, ekkorra már tudtuk, hogy mindenki milyen kedves volt a vendégéhez, mindent megtett, hogy felejthetetlen legyen ez a néhány nap Hálás szívvel és szeretettel gondolunk kivétel nélkül mindenkire, Isten áldását kérjük mindannyiuk életére.

Sok-sok szeretettel és tisztelettel a Tiszapéterfalvai Református Gyülekezet tagjai, és mi, akik ott lehettünk fiataljainkkal.

Nagy Margit

„Mely igen jó az Úr Istent dicsérni!” (255. dicséret)

Kórustábor Püspökszentlászlón – 2012.08.13-16.

Isten kegyelméből ebben az évben sem maradtunk közösségi utazási élmény nélkül: énekkarunk négy napra „edzőtáborba” vonulhatott Püspökszentlászlóra. Célunk az elmélyülés, az intenzív énektanulás, a kulturális töltekezés, a közösségi szellem erősítése és – nem utolsó sorban – a pihenés volt. Ezt a szerteágazó célrendszert csak szigorú napirenddel teljesíthettük. Napjainkat nyolc órákor reggelivel kezdtük, majd áhítattal folytattuk, a délelőtti többi része próbával telt. Ebéd után a környékbeli látnivalókat néztük végig (Pécs – Zsolnay-negyed, Zengővárkony – református templom, tojás múzeum, Püspökszentlászló – arborétum, Nagypall – református templom). Este újabb próba következett. Még a vacsora után is volt kedvünk énekelni saját repertoárunkból. A kórustagok nagy köszönettel tartoznak a Bőjthe-házaspárnak és a velünk tartó hozzátartozóinknak (Nelli szerint „csatolt elemeknek”), akik – „más dolguk nem lévén” – biztosították számunkra az énekléshez szükséges jó magyar tápot. A valóságban is megtapasztaltuk, amit minden nap énekelünk: „Gyönyörű mind, amit az Isten formált”. Legyen Övé a dicsőség!

-S -I